

29- Kâinat bir şeceredir. Anâsır onun dallarıdır. Nebatat yapraklarıdır. Hayvanat onun çiçekleridir.

İ'lem eyyühe'l-aziz! Kâinat bir şeceredir. Anâsır onun dallarıdır. Nebatat yapraklarıdır. Hayvanat onun çiçekleridir. İnsanlar onun semereleridir. Bu semerelerden en ziyadar, nurlu, ahsen, ekrem, eşref, eltaf Seyyidü'l-enbiya ve'l-mürselîn, İmamü'l-müttakin, Habib-i Rabbü'l-âlemîn Hazret-i Muhammed'dir.

Bu muazzam tasvir, kâinatın ne kadar büyük bir sanat ve gaye ile yaratıldığını, insanın bu yaratılış içindeki eşsiz yerini ve Hz. Muhammed'in (s.a.v.) varlığın zirvesi olduğunu anlatan çok derin, kalbî ve ruhî bir tablodur.

“Kâinat bir şeceredir.”

Üstadımız Kâinata (evrene) parça parça, birbirinden kopuk ve anlamsız bir yığın olarak değil; **canlı, tek bir ağaç** gibi bakmamızı ister. Bir ağacın kökü, gövdesi, dalları nasıl ki tek bir hayata, tek bir amaca hizmet ediyorsa; şu uçsuz bucaksız evren de içindeki galaksilerle, dünyayla ve üzerindeki yaşamla tek bir amaca hizmet eden muazzam bir bütündür. Bu kalbe şu inşirahı verir: **“Sen bu evrende yalnız ve başıboş değilsin; bu muazzam sistemin bir parçasısın.”**

“Anâsır onun dallarıdır. Nebatat yapraklarıdır. Hayvanat onun çiçekleridir.”

Dallar (Elementler/Anâsır): Toprak, su, hava, ateş... Bunlar hayatın yeşermesi için uzanan güçlü dallardır.

Yapraklar (Bitkiler/Nebatat): Ağacın nefes almasını, süslenmesini sağlayan, hayata hazırlık yapan zeminlerdir.

Çiçekler (Hayvanlar/Hayvanat): Meyveden hemen önceki en güzel, en sevimli, hayattar aşamadır.

Kalben baktığımızda, cansız zannettiğimiz elementlerin, bitkilerin ve hayvanların aslında insanı netice vermek için çalışan, İlahi bir şefkatle istihdam edilen hizmetkârlar olduğunu anlarız. Kâinat, adeta bizi misafir etmek için süslenmiş bir saray, meyve vermek için çabalayan bir ağaçtır.

“İnsanlar onun semereleridir (meyveleridir).”

Bir ağacın bütün amacı meyvesidir. Tohum toprağa atılır, yıllarca beklenir, ağaç büyür, yaprak açar, çiçek verir... Hepsi o küçük meyve içindir. Meyve, ağacın en uç, en nazik ama en kıymetli kısmıdır; çünkü **ağacın bütün programını (tohumunu) içinde taşır.**

İnsan da kâinatın meyvesidir. Bedenen evrenin küçük bir parçası olsak da, akıl, kalp, ruh ve duygularımızla bütün kâinatı içimize sığdırabiliriz. Yaratıcı, bütün kâinatı insanı sevdiği, insanın da Onu tanımasını ve sevmesini istediği için yaratmıştır. İnsan, bu ağacın özeti ve kalbidir.

“Bu semerelerden en ziyadar, nurlu, ahsen, ekrem, eşref, eltaf... Hazret-i Muhammed'dir.”

Bir ağacın binlerce meyvesi olabilir. Kimi çürüktür, kimi hamdır, kimi ise tam olgunlaşmış, ağacın bütün güzelliğini ve tadını üzerinde toplayan en mükemmel meyvedir.

İnsanlık âlemi de kâinat ağacının meyveleridir. Ancak bu meyveler içinde Yaratıcıyı en iyi anlayan, Onun isim ve sıfatlarına en mükemmel ayna olan, ahlakıyla en güzel (ahsen), en cömert (ekrem), en şerefli (eşref) ve en latif (eltaf) olan kişi **Hz. Muhammed'dir (s.a.v.).**

Eğer o “en mükemmel meyve” olmasaydı, kâinat ağacının niçin yaratıldığı anlaşılamayacaktı. O, hem bu ağacın **en güzel meyvesi**, hem de Yaratıcısına olan bağıyla **“Habib-i Rabbü'l-âlemîn”** (Âlemlerin Rabbinin Sevgilisi) makamındadır.

لَوْلَاكَ لَوْلَاكَ لَمَا خَلَقْتُ الْأَفْلاكَ

“Sen olmasaydın, sen olmasaydın ey Habîbim, felekleri/kâinatı yaratmazdım.”

Bu rivayet **Aclûnî'nin Keşfü'l-Hafâ** adlı eserinde zikredilmiştir.

Lafız olarak hadis sıhhati noktasında konuşulmuş olsa da, ifade ettiği mana ehl-i hakikat yanında şu hakikate bakar:

Kâinatın yaratılışındaki en büyük gaye, Allah'ın isim ve sıfatlarının en parlak aynası olan Resûl-i Ekrem ﷺ'in ubudiyeti, risaleti ve temsil ettiği hakikat-i Muhammediyedir. Çünkü bir ağacın nihai gayesi meyvedir. Kök, gövde, dal, yaprak, çiçek hep meyveye hizmet eder. Meyve olmasa, ağacın bütün zahmetli terbiyesi, büyümesi ve süslenmesi eksik kalır; hatta hikmeti tam anlaşılmaz.

Aynen öyle de kâinat büyük bir ağaç gibidir. Unsurlar onun kökü, semalar dalları, yıldızlar çiçekleri, canlılar yaprakları hükmündedir. Bu ağacın en mükemmel meyvesi ise insandır; insanların içinde de en kâmil, en nuranî, en câmi ve en büyük meyve **Hazret-i Muhammed Mustafa ﷺ'dir.**

Bu yüzden “meyve olmasa ağaç manasız kalır” denildiği gibi, **Resûlullah ﷺ'in temsil ettiği ubudiyet, marifet, risalet ve kulluk hakikati olmasaydı, kâinat ağacının en büyük gayesi anlaşılmayacaktı.** Kâinat onunla mana kazanmış, onunla okunmuş, onunla Allah'ın isimlerine parlak bir ayna olmuştur.